

Libris.RO

Respect pentru oamni
For the Love of Pete

Elizabeth Hoyt

Copyright © 2009 Nancy M. Finney

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,

New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Din dragoste pentru Pete

Elizabeth Hoyt

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOYT, ELIZABETH

Din dragoste pentru Pete / Elizabeth Hoyt;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3022-3

I. Mateescu, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELIZABETH HOYT

Din dragoste pentru Pete

Traducere din limba engleză

Bianca Mateescu

LITERA®
2018

capitolul 1

Joi, ora 16.16

Situația deveni, în cele din urmă, critică între Zoey Addler și Domnul Buze Păcătoase în după-amiaza în care acesta încercă să-i fure locul de parcare.

Bine, *tehnic vorbind*, numele vecinului ei de deasupra nu era tocmai „Domnul Buze Păcătoase”. Știa cu ce se ocupa tipul, dar nu și cum îl chema. Și, din moment ce tipul era al naibii de chipeș și atrăgător, Zoey îl poreclise în mintea ei Domnul Buze Păcătoase. Și, da, *tehnic vorbind*, locul de parcare în cauză poate că nu era al ei din punct de vedere legal – din moment ce nu plățise pentru el –, dar *era drept și că ea îl deszăpezise*. Era luna ianuarie în Chicago. Și, în Chicago, pe timp de iarnă, dacă deszăpezeai un loc de parcare, asta îl cam făcea al tău. Toată lumea știa acest lucru.

Toată lumea cu excepția Domnului Buze Păcătoase, mai exact.

– Ce naiba faci acolo? țipă Zoey la el, lovind cu putere în capota mașinii lui negre Beemer decapotabile, aflată pe locul de parcare pe care îl furase.

Domnul Buze Păcătoase mormăi ceva din spatele volanului Beemerului său. Ceva ce ea nu putu auzi. După aceea, deschise geamul.

– Ești nebună? Puteam să dau peste tine. Să nu te mai arunci niciodată în fața unei mașini în mișcare.

Oh, da! De parcă el avea vreun drept să-i țină *ei* predici de-astea. Zoey se îndreptă de spate, își ancoră ferm în pământ ambele picioare încălțate în cizme Sorel și își încrucișă brațele la piept.

– Eu am deszăpezit locul acesta de parcare. Este al meu. Nu poți să-l iei.

Vorbele îi ieșeau în norișori albi de abur în atmosfera rece de după-amiază târzie. Se depuseseră deja în jur de douăzeci de centimetri de zăpadă noaptea trecută și arăta ca și când avea să mai ningă iar. Așa că acesta era un motiv în plus să vrea să își păstreze locul de parcare.

Beemerul lui era poziționat înclinat, jumătate pe locul de parcare – aflat chiar în fața clădirii în care locuia ea – și jumătate în afara acestuia. Toate celelalte locuri de parcare de pe stradă erau luate. În fața Beemerului era un Hummer galben și în spatele lui un jeep roșu. În clipa aceea, Priusul ei micuț și albastru era parcat lateral, paralel cu jeepul roșu. Era un loc de parcare grozav. Zoey se trezise la ora cinci dimineața ca să dezăpezească parcare înaintea să plece la muncă la magazinul la care lucra. Marcase locul acela cu două scaune pliabile de grădină și cu o cutie de lapte de plastic, ruptă, respectând astfel o veche tradiție nescrisă a orașului Chicago. Și acum, când se întorcea acasă după o zi lungă de muncă, era deja prea mult să-l găsească pe Domnul Buze Păcătoase furându-i locul de parcare.

– Doamne! exclamă Domnul Buze. Uite ce e, sunt un pic în întârziere. Țiți promit că o să-ți dezăpezesc alt loc de parcare diseară, da? Doar, te rog eu, dă-te din calea mea acum, da? Te rog?

Era mai mult decât evident că omul nu era obișnuit să roage pe nimeni nimic. Tipii arătoși nu roagă în stânga și-n dreapta. El avea o piele netedă, în nuanța cafelei cu lapte, păr negru ondulat și ochi precum ciocolata amăruie, încadrați de gene dese și bogate, ca de fată. Numai că acele gene feminine nu făceau altceva decât să sublinieze și mai mult unghiurile aspre și masculine ale feței lui. De fapt, singurele lucruri cât de cât moi de pe chipul lui erau acele gene și buzele sale păcătoase. Acele buze mărginite de riduri adânci de expresie, ce încadrau acele colțuri cinice și gropița mică de pe buza lui de jos, care făcea o femeie să se întrebe mai exact ce anume putea face cu gura aceea.

Perfect.

Frumusețea lui masculină era de o perfecțiune desăvârșită, și Zoey îl urâse din prima clipă în care îl văzuse. Tipii arătoși erau mereu al naibii de îngâmfăți și plini de sine. Și se plimbau mereu țănoși, de parcă ar fi fost darul lui Dumnezeu pentru femei. „Te rog!” În plus, tipul umbla îmbrăcat la patru ace într-un costum elegant, cu cravată și cu o haină de piele pe deasupra, și pur și simplu nu era genul ei.

Domnul Buze se dădea jos din mașină acum, părând destul de enervat, cu haina sa lungă de piele răsucindu-se în jurul picioarelor într-un mod spectaculos.

Zoey se aplecă în față, pregătită să-i zică vreo două, când ușile principale de la intrarea în clădire se deschiseră furtunos, și un individ de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o pufoaică roșie, dădu buzna afară. Ținea un bebeluș sub brațul său stâng ca pe o minge de fotbal american. Zoey încremeni, și inima aproape că-i stătu din cauza imaginii. Bărbatul ținea în mână dreaptă un pistol. Capul lui chel se răsuci când îi zări, și mâna i se smuci spre ei. Zoey făcu ochii mari, și apoi fu izbită dintr-o parte de niște cărămizi. Se prăbuși pe noroiul înghețat de pe stradă, cu o grămadă de cărămizi deasupra ei. O mănecă din piele neagră scumpă îi proteja fața.

BUM!

Împuşcătura aceea răsună de parcă ar fi bubuit exact în urechea ei. Zoey își încordă tot corpul, dintr-o reacție instinctivă, încercând să se facă cât mai mică sub silueta masivă a omului de deasupra ei.

– Treci în spatele mașinii! îi șopti Domnul Buze Păcătoase la ureche, și ei îi trecu prin minte gândul complet absurd că respirația lui mirosea a mentă proaspătă.

Răsună apoi o rafală de împuşcături, una după alta, o avalanșă de sunete care o sperie de moarte. Greutatea se ridică apoi de pe corpul ei, și ea simți cum Domnul Buze o apucă de spatele jachetei și o trase în sus. Ajunse

în patru labe, dar abia de atinse pământul, că se afla deja în spatele Beemerului, pe partea șoferului. Se uită în sus și îl văzu pe Domnul Buze ghemuit deasupra ei, cu un pistol negru în mână.

- Nu trage! icni ea. A luat copilul!

- Știu. Se uita țintă pe deasupra mașinii. Rahat!

Dar înjurătura lui fu imediat înăbușită de hârâitul puternic al unui motor de mașină. Zoey se uită în jur și observă Hummerul galben accelerând și dispărând în curbă, cu bărbatul chel la volan.

- Haide! exclamă ea, deschizând portiera Beemerului și aruncându-se înăuntru fără pic de delicatețe. Pentru o clipă, se gândi că se înțepenise între scaune, dar apoi se trezi pe scaunul pasagerului, trăgând de centura de siguranță. Se uită în spate și văzu că Domnul Buze se afla încă afară, holbându-se la ea. Ce mai aștepți? O să-i pierdem.

El o privi cu ochii mișiți, dar, din fericire, nu ripostă. În schimb, își aranjă grăbit haina și sacoul costumului, băgă pistolul înapoi în toc cu o mișcare grațioasă pe care până și Jack Bauer ar fi invidiat-o și se sui în mașină. Apoi împinse la loc frâna de mână și băgă mașina în viteza întâi. Aruncă o privire evaluativă spre ea și zise:

- Ține-te bine!

Forța cu care accelerează o lipi de spătarul luxos din piele al Beemerului. Și apoi zburau pe șosea, mașina aceasta fiind incredibil de silențioasă în timp ce goneau în jos pe Evanston.

- Crezi că e un pedofil? întrebă ea, apucând extrem de neliniștită cotiera mașinii.

- Nu.

Hummerul galben dăduse colțul și intrase pe un bulevard de mărime medie, încadrat de o parte și de alta de firme mici și de magazine. Zoey se temea că îi pierduseră urma, dar, la două semafoare mai în față, Hummerul era oprit la roșu.

Ea se aplecă în față.

- Uite-! Un pic mai în față la stop!

- Îl văd, zise el încet, deși cuvintele lui erau încărcate de tensiune.

Ei bine, ghinion!

- Nu poți să mergi mai repede?

El accelerează și depășește o dubiță verde.

- S-a schimbat culoarea la semafor! Se mișcă din nou! Zoey își mușcă buza, încercând să își domolească panică. Nu putem să-l pierdem! Nu putem! Trebuie să mergi mai repede!

Domnul Buze aruncă o otheadă spre ea. Nu zise nimic, dar Zoey auzi un sunet strident, de parcă ar fi scrâșnit din dinți. Își dădu ochii peste cap. Cât de delicat era egoul bărbaților! Își scoase în grabă telefonul mobil din buzunarul jachetei și începu să apese pe taste.

- Ce faci? o întrebă el.

Beemerul intră în depășirea unui Volkswagen Beetle de pe banda din stânga, trecând peste un separator de sensuri din ciment înainte de a intra în fața Beetle-ului. Zoey se îndreptă, fiindcă alunecase și se lipise de ușa pasagerului.

- Sun la Urgențe.

El mârâi, și ea nu știu dacă era un sunet aprobator sau nu. Nu că ar fi contat.

Auzi un clic scurt în telefon și apoi vocea plictisită a unei femei:

- 911. Care este natura urgenței dumneavoastră?

Hummerul făcuse dreapta la semafor și intrase pe Dempster. Domnul Buze ghidă și el Beemerul în urma mașinii, luând curba cu vreo 70 de kilometri pe oră. Roțile scârțâiră pe asfalt, dar mașina nu derapă. Bilă albă pentru BMW la capitolul acesta.

- A fost răpit un copil, îi zise Zoey operatoarei de la 911. Îl urmărim pe răpitor.

Vocea operatoarei deveni dintr-odată însuflețită:

- Unde sunteți acum?

Pe Dempster, lângă... întinse gâtul să se uite în jur chiar când Domnul Buze mai luă o curbă, aproape făcând-o să dea cu nasul de geam. Rahat!

- Poftim?! zise operatoarea, părând ofensată.

- Nu vorbeam cu dumneavoastră. Știu că am trecut de Skokie Boulevard.

- Suntem la intersecția Dempster cu Le Claire, zise Domnul Buze cu glas încordat.

Zoey îi repetă operatoarei informația.

- Zi-le că urmărim un Hummer galben, mârâi la ea Domnul Buze, în timp ce accelera ca să depășească o mașină a poștei, suficient de aproape încât să pună în pericol vopseaua mașinii de pe acea parte. Numerele de înmatriculare sunt murdare de noroi, dar e ușor înfundată în stânga spate, deasupra roții.

Hummerul trecu brusc pe banda din dreapta și apoi ieși spre Edens Expressway.

Zoey icni în mijlocul propoziției, în timp ce repeta ceea ce-i zisese Domnul Buze.

- A ieșit pe Edens și se duce spre nord.

Beemerul viră și încetini brusc. În ambele direcții ale autostrăzii, cât se putea vedea cu ochiul liber, erau cozi de mașini pe toate cele patru benzi.

- Rahat! mormâi Zoey.

- Poftim?! zise din nou operatoarea.

Probabil auzise destul de multe injurături la adresa ei.

- Nu vorbeam cu dumneavoastră! răspunse Zoey, apoi zise fără să se adreseze cuiva anume: Tocmai de-asta nu o iau niciodată pe Edens după ora trei. Cred că drumul ăsta e în construcție de mai bine de zece ani deja.

- Mda, o să mă asigur că-i zic asta tipului când îl prindem din urmă, mârâi Domnul Buze.

Asta *dacă* îl prindeau din urmă, cugetă Zoey și își mușcă buza de jos. Hummerul se afla deja la câteva mașini distanță și înainta nestingherit, în timp ce ei erau blocați în zona de ambuteiaj. Rămase cu ochii

ațintiți spre bolidul mare din fier galben. Nu voia să scape mașina din ochi. În mașina aceea se afla un răpitor cu un pistol și o micuță foarte importantă. Pentru că răpitorul nu luase un copil oarecare.

O luase pe Pete.

capitolul 2

Joi, ora 16.48

Agentul special de la FBI Dante Torelli rămase cu privirea ațintită asupra suspectului neidentificat din Hummerul galben, dar era perfect conștient de prezența femeii de lângă el. Aceasta se trăgea în față în timp ce vorbea la telefon, ca și când ar fi putut face mașinile dinainte să se deplaseze mai repede prin simpla putere a voinței. Și poate chiar reușea. Până în acest punct, îi revendicase mașina, se autoînvitase într-o urmărire de mare viteză și părea destul de în largul ei dictându-i cum să-și facă meseria.

Dante dădu ușor drumul ambreiajului și apăsă pedala de accelerație, înaintând câțiva metri cu BMW-ul său 650i decapotabil, înainte de a frâna din nou. Aflase totul despre ea atunci când Zoey se mutase în clădire, cu câteva săptămâni în urmă, dar în clipa de față nu-și putea aminti numele ei. Știa că locuia la etajul al doilea. Apartamentul lui era la etajul al treilea, lângă cel al cuplului la protejarea căruia ajuta.

Nu mai că, de fapt, nu era apartamentul lui. Era o locuință împărțită de patru agenți FBI, care făceau de pază în două ture de douăsprezece ore, câte doi. Lucra sub acoperire dându-se drept un tip normal din oraș, care muncea de la nouă la cinci pe timp de zi și se întorcea seara la reședința sa nici prea scumpă, nici prea ieftină. Slujba lui adevărată presupunea să lucreze în tura de noapte și să stea cu ochii pe un tip numit Ricky

Spinoza, pe iubita lui, Nikki Hernandez, și pe micuța lor fiică. Întâmplarea făcea ca Ricky să fie martorul-cheie într-un proces federal. Dante și partenera lui, Jill Petrov, jucau rolul unui cuplu căsătorit fericit, dar plictisitor, de clasă mijlocie. În schimbul de zi erau doi tipi suficienți de tineri încât să treacă drept niște IT-iști tocilari, care lucrau de acasă.

Mai în față, Hummerul mărea încet distanța dintre ei. Dante nu știa dacă șoferul răpitor își dăduse seama că era urmărit. Nu că ar fi contat, din moment ce nici unul din ei nu putea să meargă mai departe în ambuteiajul acela.

Pasagera lui era una dintre femeile acelea care nu își bat capul să se machieze și dădea de înțeles că ea nu se îmbracă pentru a face pe plac vreunui bărbat. În clipa aceea purta un trenchi scurt albastru, mănuși portocalii și o căciulă tricotată portocalie cu mov, cu urechi, care arăta de parcă fusese făcută de niște crescători de reni daltoniști. De sub urechile descheiate ale căciulii îi ieșeau șuvițe de păr blond-roșcat. Și purta înfășurată la gât un fular lung și pufos de culoare roz, care nu se potrivea cu nimic altceva din ținuta ei. A, și cizme. Dar nu genul acela de cizme sexy cu toc. Nu. Gagica asta purta niște cizme masive și urâte, care semănau cu ceva ce ar fi purtat un vânător de urși. Numai că el ar fi pus pariu pe ceasul lui Cartier că ea ar fi fost în stare să elimine mai degrabă vânătorul de urși, decât ursul dacă ar fi avut o pușcă în mână.

Dante se uită în oglinda retrovizoare, căutând orice modalitate de a ocoli ambuteiajul. Toyota gri murdar din spatele său se afla aproape bară la bară cu el. Și, chiar dacă s-ar fi ivit vreo breșă pe banda din dreapta, tot nu ar fi avut nici o șansă să dea înapoi suficient ca să nu atingă bara SUV-ului din față lui când ar fi virat.

- Rahat, mormăi el.

Femeia de pe scaunul din dreapta îi aruncă o privire muștrătoare și apoi își văzu de discuția telefonică.

De parcă asta ar fi ajutat în vreun fel. Din păcate, Departamentul de Poliție din Chicago era renumit pentru lentoarea cu care intervenea. Hummerul ar fi probabil în Wisconsin până să-și facă apariția polițiștii locali.

De fapt, pe sub căciula aceea oribilă de crescătoare de reni, părea să aibă niște ochi destul de frumoși. O nuanță limpede și tăioasă de albastru. Avea chipul rotund, și nu pentru că ar fi fost grasă, ci pentru că aceasta era forma feței sale, toată numai curbe moi. Obrajii roz de frig, nasul mic și buze pline și cărnose. Și trupul îi era probabil rotunjour undeva pe sub fularul acela roz și pe sub haina fără formă. Atunci când se aruncase deasupra ei i se păruse că simțise un miros în părul ei. Nu flori sau parfum. Un miros mai familiar pe care nu îl putea identifica.

Nu că ar fi contat, desigur, cum arăta corpul ei sau ce parfum folosea. Era la datorie. Odată cu acest gând, i se instală în minte și o revelație.

- Ai tras de timp ca să întârzi.

Ea își dezlipi de la ureche telefonul mobil și se uită spre el, încruntată.

- Poftim?

- Toată chestia aia cu locul de parcare. M-ai ținut ocupat ca să poată să pună mâna pe copil.

Ea rămase cu gura căscată de uimire.

- Ce tot spui aco...

El apăsă pe frână un pic prea brusc, făcând-o să se clatine în scaun. După aceea, își propti brațul pe volan și se întoarse spre ea pe jumătate.

- Nici măcar să nu îndrăznești să faci pe nevinovata. Știm cine ești. Știm despre relația ta cu Nikki Hernandez. Știm că te consideri mătușa copilului.

Ea se albise la față pe sub căciula multicoloră, și, preț de o clipă, Dante crezu că ea avea să nege. Dar apoi zise:

- Pete.

- Ce?